

REGJERINGSADVOKATEN

Advokat Anders Flatabø
Postboks 2469 Solli
N-0202 Oslo

Deres ref

Vår ref
2007-0769 CL/cl

Dato
15.06.2009

KRAV FRA HENRY ØSTHASSEL MOT STATEN V/FINANSDEPARTEMENTET

1 INNLEDNING

Det vises til deres brev datert 20. mai 2009, inneholdende det krav deres klient Henry Østhassel fremmer mot staten som følge av Borgarting lagmannsretts rettskraftige dom av 2. april 2009.

De enkelte tapsposter vil kommenteres nærmere nedenfor. Først vil vi imidlertid klargjøre hva som er statens syn på rammene for det krav Østhassel har mot staten.

2 GENERELT OM ERSTATNINGSFORPLIKTELSEN

Det følger av lagmannsrettens domslutning at statens erstatningsplikt gjelder *"for 85% av Neo Technology AS' kostnader som følge av at selskapet fikk uriktig og villedende informasjon om SkatteFUNNordningen"*.

Det følger av dommens premisser at det ikke ble sannsynliggjort at selskapet noen sinne ville tjent penger, og det vises til at Østhassel to ganger tidligere har etablert selskaper med samme forretningside, og at begge disse selskapene gikk konkurs. Det er således ikke grunnlag for noe ansvar basert på tapte inntekter (se dommen side 13).

Østhassels subsidiære anførsel vedrørende erstatningens omfang var at selskapet uten informasjonssvikten ikke ville tapt egenkapitalen og investeringene, se dommen side 5. I prosesskrift for lagmannsretten presiseres dette til å være *"selskapets beholdning av omsetningsmidler og eiendeler før 20. november 2003"* (se FU side 537). I disposisjonen til innledningsforedrag i lagmannsretten vises det også til FU side 440, hvor det er en oppstilling som beløper seg til totalt ca NOK 6,2 millioner. Hovedpostene er her tapte investormidler (1,7 millioner), husleie i USA (407.000) og Østhassels eget arbeid (2,9 millioner).

Basert på det ovenstående er det overraskende at det nå fremsettes et krav basert på at det foreligger et direkte tap på nærmere NOK 17 millioner. Etter statens syn er et slikt tap ikke dokumentert, og de tapsposter som er inkludert ligger til dels langt utenfor det staten kan ta ansvar for. Det er f eks tatt med tapsposter som er basert på at utgifter har vært bortkastet fordi selskapet gikk konkurs på grunn av informasjonssvikten. Jeg vil få understreke at det ikke er

REGJERINGSADVOKATEN

grunnlag – verken i lagmannsrettens dom eller for øvrig - for å konstatere noen årsakssammenheng mellom opplysningssvikten og selskapets konkurs.

Staten vil være villig til å strekke seg for å få avsluttet denne saken. En løsning må imidlertid baseres på visse grunnleggende forutsetninger. Den viktigste er da selvsagt at statens ansvar er begrenset til kostnader som skyldes informasjonssvikten, dvs at staten aksepterer ansvar for kostnader selskapet ikke ville hatt uten opplysningssvikten. Dette innebærer bl a følgende:

- 1) Staten kan ikke påta seg noe ansvar for kostnader som selskapet ville hatt uavhengig av opplysningssvikten.
- 2) Staten kan ikke påta seg ansvar for kostnader som har vært unødvendige fordi selskapet gikk konkurs. Det er ikke konstatert årsakssammenheng mellom opplysningssvikten og konkursen.
- 3) Staten kan ikke påta seg ansvar for kostnader påløpt etter at Østhassel ble kjent med at han ikke hadde krav på SkatteFUNN-midler, med mindre kostnadene skyldes irreversible forpliktelser pådratt forut for slik kunnskap. Det må legges til grunn at Østhassel ble kjent med at han ikke hadde rett til SkatteFUNN-midler i slutten av januar 2004 (se lagmannsrettens dom side 3).

Vi vil også be dere reflektere over nivået i det krav som fremsettes, sett hen til selskapets totale utgifter og aktivitetsnivå. Det deres klient har krav på, er de tapte kostnader han har hatt pga opplysningssvikten. Det følger av selskapets regnskaper at de totale driftskostnadene for årene 2002 og 2003 var omkring NOK 2 millioner, og at egenkapitalen i selskapet ved utgangen av 2003 var negativ. Det forbyr seg selv at et selskap med et slikt aktivitetsnivå kan ha kostnader på NOK 17 millioner.

Basert på de ovenstående forutsetninger skal de enkelte tapsposter fremsatt i deres brev kommenteres nærmere.

3 DE ENKELTE TAPSPOSTER

3.1 Post 1 – Tapt egenkapital

Under denne posten kreves det kr. 2.180.921, som opplyses å være selskapets bokførte egenkapital for 2003. Som det følger direkte av regnskapet er imidlertid ikke dette selskapets bokførte egenkapital, men derimot summen av eiendeler. Den bokførte egenkapitalen var negativ med kr. 289.776.

Det er således ikke grunnlag for å kreve noe erstattet basert på at noen egenkapital har gått tapt, uavhengig av hva man måtte mene om årsakssammenhengen mellom opplysningssvikten og den eventuelt tapte egenkapitalen.

Det er heller ikke grunnlag for å ta utgangspunkt i summen av eiendeler, og hevde at tap av disse eiendelene representerer det tap som kreves dekket. For det første er det ikke konstatert noen årsakssammenheng mellom tapet og opplysningssvikten. Videre er det jo ikke slik at et eventuelt tap av eiendeler representerer noe tap. I regnskapet for selskapet for 2003 følger det f eks at eiendelene for en stor del knytter seg til et bankinnskudd på ca NOK 1,3 millioner. Vi går ut fra at

REGJERINGSADVOKATEN

dette bankinnskuddet er basert på tilførselen av investorlånet, og videre at det er investorlånet som fremkommer i balansen som en langsiktig gjeld på ca NOK 1,2 millioner. Dersom kontantbeholdningen brukes til helt eller delvis å nedbetale lånet, har man fått færre eiendeler, men man har selvsagt ikke hatt noe tap, fordi gjelden har blitt redusert tilsvarende.

Staten kan derfor ikke akseptere noe ansvar for post 1 – tappt egenkapital. Hver utgiftspost må vurderes konkret for å avgjøre om utgiften er pådratt på grunn av opplysningssvikten.

Det er videre uklart hva som skjedde med investorlånet som ble gitt høsten 2003. Vi vet ikke om dette ble helt eller delvis tilbakebetalt, om det ble konvertert til aksjer eller om långiverne måtte realisere et tap da selskapet ble avviklet. Dersom noe krav skal fremmes basert på dette investorlånet, må det fremlegges dokumentasjon på hvordan dette lånet har vært håndtert.

3.2 Post 2 – tappt goodwill

Under denne posten kreves det til sammen NOK 7.972.782. Det er lagt frem noe som hevdes å være dokumentasjon på tapene. Av bilagene ser det imidlertid ut til at dette til dels er estimerte kostnader for fremtidige utviklingskostnader, dels krav om betaling for tidligere utgifter/produkter.

Det er ikke dokumentert at det her er tale om kostnader selskapet ikke ville hatt uten opplysningssvikten. Videre kan som nevnt ikke staten ta ansvar for at selskapet gikk konkurs.

Til dels ser det også ut til at det nå kreves at staten skal dekke selskapets fremtidige utviklingskostnader. Dette ligger klart nok langt utenfor det staten kan ta ansvar for.

3.3 Post 3 – husleie

Staten aksepterer i prinsippet denne posten, men tar forbehold om å gjennomgå oppstillingen i bilag 6 grundigere.

3.4 Post 4 – patentomkostninger 2004-2006

Det kreves under denne posten NOK 284.031, basert på at *”utgiftene til patenter har vært et tap fra og med villedningen fra 2004 og frem til selskapet gikk dukken 13. juli 2006”*.

Vi kan vanskelig se at patentutgiftene har vært en kostnad man ikke ville hatt selv uten opplysningssvikten. Videre har vi forstått at patentene har vært eiet av Henry Østhassel, og at selskapet kun hadde en lisens på disse, samt at patentene fortsatt består.

3.5 Post 5 – kostnad NeoSign MarketPlace

Det kreves her NOK 705.914, knyttet til påståtte kostnader for å få gjenåpnet en internetbutikk.

Det følger direkte av styrereferatene at problemene med Martin Vindheim var helt urelatert til opplysningssvikten. Kravet avvises.

REGJERINGSADVOKATEN

3.6 Post 6 – kostnader arbeid med Skattefunn

Det kreves under denne posten totalt NOK 2.412.512, hovedsakelig knyttet til styreleders arbeid "i å forsøke å sikre selskapets posisjon i kjølvannet av SkatteFUNN".

Det fremgår at dette ikke har vært en kostnad, verken for Henry Østhassel eller selskapet. Det er derimot en beregnet verdi av Østhassels arbeid.

Vi tviler på at det er grunnlag for å kreve dette dekket. Departementet ser imidlertid at det vil ha påløpt arbeid og kostnader knyttet til SkatteFUNN som ikke ville ha påløpt dersom selskapet ikke hadde søkt SkatteFUNN. Departementet er derfor villige til å kompensere Østhassel for noe arbeid. Beløpet må nødvendigvis bli skjønnsmessig. Det vises til punkt 4 nedenfor.

3.7 Post 7 – verdien av tapte domener

Det kreves under denne posten NOK 2.625.000, basert på en estimert kostnad ved å kjøpe tilbake 35 domener.

Igjen må staten understreke at det ikke er dokumentert at tapet av domenene er en følge av opplysningssvikten. Det kan heller ikke antas at utgifter til domener ikke ville ha påløpt uten opplysningssvikten. Kravet avvises

4 SAMMENFATNING – TILBUD FRA STATEN

Det følger av det ovenstående at staten erkjenner ansvar for husleieutgifter i USA, samt at staten er villig til å kompensere Østhassel for en rimelig arbeidsbelastning knyttet til SkatteFUNN-arbeidet. Videre er staten interessert i å komme til en løsning for å få avsluttet saken.

Det ligger også i sakens natur at det ikke er mulig å fastsette hvilke kostnader som kan kreves dekket helt presist. Staten er derfor innstilt på å bli enige om en total sum, uten at totalsummen nødvendigvis er brukket ned i enkeltposter.

Når det gjelder verdien av arbeidskostnaden, har vi tatt utgangspunkt i en rimelig årslønn. Dette må anses som generøst, da det ikke kan antas at Østhassel i forbindelse med SkatteFUNN kan ha arbeidet i nærheten av et årsverk.

Basert på dette fremsettes følgende forslag til kompensasjon, hvor det er totalsummen som er det vesentlige:

1. Husleieutgifter USA	NOK 810.000
2. Verdi arbeidskostnad	NOK 500.000
3. Diverse kostnader	NOK 390.000
TOTALT	NOK 1.700.000

Vi ser det som hensiktsmessig å avholde et møte for å gjennomgå krav og motkrav.

Med hilsen

REGJERINGSADVOKATEN

REGJERINGSADVOKATEN

Christian Lund
advokat